

Af *Thestrup* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren medvirke til indførelse af ansvarsbestemmelser for radio og fjernsyn i lighed med ansvarsbestemmelserne for pressen?“

Thestrup: Radio og fjernsyn har i de senere år fået en overordentlig stor udbredelse og en lige så overordentlig stor indflydelse på meningsdannelsen her i landet som i andre lande. Medens der for pressen igennem lang tid har været ansvarsregler, tilpasset efter pressens særlige forhold således, at de på én gang tilgodeså hensynet til en så fri orientering og kritik som muligt og hensynet til, at det enkelte, private menneske havde beskyttelse både mod æres- og fredskrænkelser og mod skadetilføjelse, findes der ikke for radio og fjernsyn regler, der er tilpasset radioens og fjernsynets særlige forhold, således at de kan give en fri orientering og meningstilkendegivelse og samtidig hindre skadegørende handlinger og freds- og ærekrænkelser over for det enkelte menneske.

Medens de almindelige erstatningsregler velsagtens kan anvendes, hvor spørgsmålet om erstatning opstår, er det for mig at se betydelig mere tvivlsomt, om straffelovens bestemmelser om freds- og ærekrænkelser kan anvendes analogt. Men navnlig synes jeg, det har betydning at få slået fast, mod hvem søgsmål, ja, eventuelt tiltale, i sådanne tilfælde skal rettes. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at det jo navnlig er reglerne i presseloven om, hvem der bærer ansvaret, der har givet pressen den frihed til at skrive, som har haft så overordentlig stor en betydning og stadig har det, og jeg kan tænke mig, at noget lignende vil vise sig at være tilfældet for radioens og fjernsynets vedkommende. Vi har mig bekendt endnu ikke haft retssager mod radio og fjernsyn. Jeg vil tro, at vi har mulighed for at begrænse fremtidige sagers antal ved i tide at indføre regler, der både angiver ytringsfrihedens grænser på dette område og fastslår, hvor ansvaret ligger for eventuelle overskridelser heraf.

Derfor spørger jeg ministeren, om ministeren vil medvirke til indførelse af sådanne regler, idet jeg henviser til ministerens

udtalelser her i tinget den 11. november 1965. Jeg vil gerne tilføje, at grunden til, at jeg rejser spørgsmålet nu, er den, at vi har behandlet spørgsmålet i Nordisk Råd og er blevet klar over, at vi ikke kan nå til en ensartet løsning i de nordiske lande, idet de nordiske landes presselovgivning er så forskellige, at ensartede løsninger næppe er mulige på dette område.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Spørgsmålet om det juridiske ansvar for radioinstitutioner i forbindelse med udsendelserne har jo, som hr. Thestrup sagde det, været drøftet på nordisk plan igennem adskillige år. Nordisk Råd tog altså til efterretning på 12. session, at det på grund af forskelligheder i radioorganisationernes opbygning og i den øvrige lovgivning ville møde meget betydelige vanskeligheder at gennemføre en ensartet lovgivning på dette felt, og man drog den slutning, at det måtte overlades til hvert land at afgøre, om der forelå et behov for en særlig lovgivning på dette område.

Radorådet har hidtil været af den opfattelse, at der ikke er behov for indførelse af særlige lovbestemmelser vedrørende Danmarks radios juridiske ansvar og således ej heller for ansvarsbestemmelser svarende til de for pressen gældende. Man har ment, at dansk rets almindelige erstatnings- og strafferegler yder borgerne fyldestgørende retsværn i forhold til Danmarks radio. Her skal det tillige anføres, at der ikke for Danmarks radios vedkommende på samme måde som for pressen synes behov for en særlig ansvarslovgivning i betragtning af, at radioen ikke på samme måde som pressen har adgang til at beskytte sine kilder.

Justitsministeriet har i forbindelse med Nordisk Råds drøftelse af medlemsforslaget vedrørende radioens juridiske ansvar som en principiel betragtning gjort gældende, at der ikke, uden at en særlig og væsentlig grund taler derfor, ved særlig lovgivning bør ske en afvigelse fra strafferettens og erstatningsrettens almindelige regler. For så vidt angår straffebestemmelser på disse områder kan man jo især henvise til straffelovens §§ 263 og 267 om freds- og ærekrænkelser.

Jeg kan oplyse, at der nu har været adskillige retssager mod Danmarks radio, og